

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobce: **M.N.**, narozený dne X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6
proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2022, č. j. KUJCK 108239/2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Rozhodnutím Městského úřadu Vimperk (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 8. 2022, č. j. MUVPK-OD 161323/22-SOSN (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona Shoda s prvopisem potvrzuje: J.M.

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 28. 5. 2021 v 22:29:56 hodin na silnici I. třídy č. 4 v obci Kubova Huť, poblíž parkoviště u č. p. 10, směrem jízdy na obec Strážný, při řízení vozidla registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h, kdy mu byla automatizovaným technickým prostředkem X naměřena rychlost jízdy 57 km/h, přičemž po odečtení odchylky (- 3 km) mu byla započítána rychlost 54 km/h. Tímto žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 4 km/h. Za uvedené přestupkové jednání byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Odvolání žalobce ze dne 30. 8. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 9. 2022, č. j. KUJCK 108239/2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 22. 11. 2022 včasnou žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterou se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě předně namítá, že nebyl prokázán subjekt přestupku. Žalobce uvádí, že se nejprve vyjádřil tak, že vozidlo řídil, jelikož dané vozidlo vskutku zpravidla řídí. Avšak po předložení kvalitnějších fotografií a projití svých záznamů žalobce seznal, že daného dne vozidlo neřídil, neboť byl celý den v Praze. Dle žalobce nebyly správní orgány oprávněny vycházet z doznání řidiče, které bylo vzato zpět. Není pravdou, že by žalobce po celé správní řízení trval na tom, že vozidlo řídil, uvedené uvedl toliko jedinkrát prostřednictvím svého zmocněnce, a to za situace, kdy nebyl poučen, že by musel předkládat pouze pravdivá tvrzení. O pravdivosti tohoto tvrzení bylo možno *a priori* pochybovat, jelikož plynulo z tvrzení, že jde o vozidlo žalobce, což je v rozporu s kartou vozidla, dle níž vozidlo není v jeho vlastnictví. Současně žalobce tvrdil, že v měřeném úseku bylo dovoleno jet rychlostí 60 km/h, přičemž správní orgány zjistily, že v místě měření žádná taková značka není. Žalobce se tedy zjevně vyjadřoval k jiné události.
4. Žalobce dále namítá, že podání, jež vzal správní orgán za „*regina probationum*“, nebylo správními orgány řádně hodnoceno. Dle žalobce nelze postupovat tak, aby správní orgán vybral jedno ze tří tvrzení, které se mu hodí (tj. že žalobce vozidlo řídil), druhé tvrzení označil za neprokázané (že v daném úseku bylo povoleno jet rychlostí 60 km/h) a třetímu se vůbec nevěnoval (tj. že byl žalobce vlastníkem vozidla). Žalobce odkázal na Andreje Vyšinského, sovětského prokurátora, který tvrdil, že v případě doznání není třeba vést další dokazování. Dle žalobce není uvedené podání důkazem o tom, že by vozidlo řídil. Přiznání není důkazem, tím méně jediným důkazem, na kterém by bylo možné postavit úsudek o vině. Uvedené platí tím spíše za situace, kdy správní orgán ostatní tvrzení v témže podání vyhodnotil jako nepravdivá či neprokázaná, ačkoli u všech jde toliko o tvrzení. Současně žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2021, č. j. 59 A 13/2020-43. Z těchto rozhodnutí dle žalobce plyne, že nelze úsudek o subjektu přestupku postavit toliko na doznání. Žalobce přitom vyzdvihl, že v nynější věci bylo navíc doznání odvoláno

(resp. vzato zpět), přičemž žalobce doplnil, že se spletl a vozidlo neřídil. Doznání nemohlo být dle žalobce považováno za věrohodné.

5. Vzhledem ke shora řečenému zbývá již jen údajná shoda řidiče na fotografii s fotografií žalobce, dle něhož je však na fotografiích z rychloměru zachycen mladý muž ve věku do 30 let (dle žaloby jde zjevně „o mladíka“), přičemž žalobce je o desítky let starší. Žalobce zmínil závěry správních orgánů přijaté k daným fotografiím, přičemž prvostupňové rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné a nicneříkající a napadené rozhodnutí pak opět za nepřezkoumatelné a rozporné.
6. Žalobce akcentuje, že své doznání vzal zpět poté, co viděl kvalitnější fotografii z měření. Úvahy žalovaného o „kladení procesních pastí“ žalobce odmítl, přičemž podotkl, že pakliže by správní orgán netaktizoval se zakládáním důkazů do správního spisu a založil do něj rovnou všechny důkazy jimiž disponoval, vyjádřil by se žalobce tímto způsobem rovnou. Úvahy žalovaného, že žalobce vzal své doznání zpět po zániku odpovědnosti provozovatele za přestupek, považuje žalobce za nepřipadné. Žalobce vzal své doznání zpět poté, co mu správní orgán předložil předmětnou fotografii, z níž žalobce zjistil, že řidičem byl někdo jiný. Úvahy o taktizování žalobce považuje za irelevantní též s odkazem na to, že k přestupku došlo dne 28. 5. 2021 a správní orgán zahájil řízení dne 29. 3. 2022, tj. po deseti měsících. Kladení liknavosti správního orgánu k tíži žalobci je dle jeho názoru alibistické. Zmíněnou liknavost správního orgánu žalobce zdůraznil s odkazem na to, že sám musel žalovaného požádat o uplatnění opatření proti nečinnosti, aby se dobral řešení dané věci, přičemž žalovaný k přijetí opatření proti nečinnosti přistoupil. V této souvislosti žalobce uvedl, že správní orgány se nemohou podívat nad omyly ve vyjádření účastníků řízení stran událostí, které se odehrály mnoho měsíců zpět a pro účastníky nebyly nijak výjimečné.
7. Závěrem žaloby byl připojen nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejněním rozsudku s iniciály žalobce a jakýmkoli osobními údaji jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu, a to z důvodu ochrany soukromí.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

8. Krajský soud obdržel vyjádření žalovaného dne 14. 12. 2022. Žalovaný předně uvedl, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek. Správní orgán přitom jednoznačně prokázal skutkový stav, kterému odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání žalobce. Rozhodnutí obou správních orgánů splňují dle žalovaného požadavky kladené na jeho obsah procesními řády a je z nich seznatelné, z jakých podkladů bylo vycházeno, jakým způsobem byly předmětné podklady hodnoceny a k jakým závěrům bylo dospěno. Bylo též vyhověno všem zásadám přestupkového řízení. Dle žalovaného naplnil žalobce všechny formální znaky přestupku i znak materiální. V obecné rovině žalovaný ve zbytku odkázal na napadené rozhodnutí.

9. K námitce neprokázání subjektu přestupku žalovaný sdělil, že rozhodnutí bylo vydáno na základě dokazování provedeného správním orgánem prvního stupně, který skutkový stav zjistil dostatečně. Správní orgány nevycházely toliko ze sdělení provozovatelky vozidla Kláry Seifertové ze dne 25. 6. 2021, ve kterém byl za řidiče označen žalobce, a ze sdělení žalobce ze dne 14. 2. 2022, ve kterém se sám žalobce za řidiče vozidla označil, ale zejména z vyjádření ze dne 29. 4. 2022, v němž žalobce (zastoupen zmocněncem) již po zahájení přestupkového řízení opětovně potvrdil, že předmětný den vozidlo řídil. Dále správní orgány vycházely z fotografie, která, byť nedosahuje vysoké kvality, zachycuje osobu řidiče vozidla. Oba správní orgány provedly porovnání osoby řidiče zachycené radarem s fotografií z evidenční karty řidiče – žalobce, přičemž dle žalovaného nelze konstatovat nic jiného, než že i laickým pohledem lze shledat jasné rysy podobnosti těchto osob. Jednání žalobce, který po celou dobu řízení vedeného správním orgánem prvního stupně uvádí, že byl řidičem vozidla, ale v odvolacím řízení se rozpomene, že vozidlo vlastně neřídil, považuje žalovaný za obstrukční, přičemž jde o předem promyšlenou a nastraženou procesní past. V projednávaném případě nedošlo k tomu, že by uznání viny stálo pouze na skutečnostech a tvrzeních zjištěných a podaných před zahájením řízení jako např. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2022, č. j. 8 As 150/2020-43, či ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27, na které žalobce odkazuje. Žalobce naopak uváděl, že je řidičem vozidla i po zahájení přestupkového řízení a rozporoval věcné skutečnosti (např. neosazení začátku obce příslušnou značkou), přičemž obrat ve svých tvrzeních nijak věrohodně nedoložil. Správní orgán prvního stupně přitom zajistil též další důkazy v podobě fotografií. Žalovaný uzavřel, že všechny opatřené podklady v souhrnu prokazují, že řidičem vozidla byl právě žalobce. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

III. Právní hodnocení krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Žaloba není důvodná.
12. Žalobce svým prvním žalobním bodem rozporoval dostatečné prokázání subjektu přestupku. Žalobce předně poukazuje na skutečnost, že své tvrzení o tom, že vozidlo řídil, vzal později zpět, a proto k němu neměly správní orgány přihlížet. Krajský soud v návaznosti na uvedenou námitku z obsahu spisového materiálu zjistil níže uvedené skutečnosti.
13. Dne 25. 6. 2021 reagovala provozovatelka vozidla na výzvu správního orgánu (dle § 125h zákona o silničním provozu) k úhradě určené částky či sdělení údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku tak, že správnímu orgánu prvního stupně v přípisu sdělila totožnost žalobce.

14. Žalobce v přípisu ze dne 26. 1. 2022 (doručeném správnímu orgánu prvního stupně dne 14. 2. 2022) uvedl, že vozidlo musel řídit on, neboť nikdo jiný jej nepoužívá.
15. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sdělil dne 29. 4. 2022 správnímu orgánu prvního stupně ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, že „*byl v rozhodný den řidičem vozidla registrační značky 2AS 9542*“. Žalobce přitom v daném vyjádření sdělil tuto informaci opakovaně.
16. Dne 24. 5. 2022 obdržel správní orgán prvního stupně další vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, ve kterém žalobce prostřednictvím svého zmocněnce opět konstatoval, že „*byl řidičem vozidla*“.
17. Dne 30. 5. 2022 obdržel správní orgán prvního stupně další vyjádření žalobce, v němž dotyčný nově uvedl, že vozidlo v předmětný den s určitostí nemohl řídit, neboť dne 28. 5. 2021 z důvodu pracovních povinností neopustil Prahu.
18. Vzhledem ke shora rekapitulovaným skutečnostem nebylo jakýmkoli pochybením, pokud správní orgány vycházely z předpokladu, že žalobce byl daného dne a v daném čase řidičem vozidla, jehož prostřednictvím byl dopravní přestupek spáchán.
19. Namítá-li žalobce, že nebylo možné vycházet z jeho přiznání, považuje krajský soud za nutné shrnout právní úpravu a aktuální judikaturu v dané otázce. Podle § 125h odst. 6 věty druhé zákona o silničním provozu se písemné sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla namísto uhrazení určené částky považuje za podání vysvětlení. Dle § 137 odst. 4 správního řádu nelze záznam o podání vysvětlení použít (srov. též například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010–73, č. 2208/2011 Sb. NSS, či ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019, bod 16 odůvodnění). Správní soudy v rámci své rozhodovací praxe proto dovodily, že nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení, neboť takový úkon představuje toliko podání vysvětlení (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 115/2019–28 [bod 12 a 14]) či nejnověji rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2022, č. j. 75 A 22/2020-25, bod 29 odůvodnění).
20. V projednávané situaci je však situace odlišná. V nynějším případě žalobce skutečnost, že předmětné vozidlo řídil, uvedl nejen před zahájením řízení o přestupku (jak rovněž učinila provozovatelka vozidla), ale vyjádřil se tak prostřednictvím svého zmocněnce opakovaně i v průběhu přestupkového řízení, a sice ve shora zmiňovaných vyjádřeních k podkladům pro vydání rozhodnutí. Z daného důvodu není situace obdobná jako ve shora citovaných rozhodnutích, ve kterých nebylo namístě vyvození přestupkové odpovědnosti s odkazem na vysvětlení podané před zahájením řízení. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani odkazy žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2021, č. j. 59 A 13/2020-43.

21. Ve věci I. ÚS 864/11 byla Ústavním soudem posuzována situace, kdy obecné soudy považovaly za věrohodné původní přiznání obviněného, a to vzhledem k jeho bezprostřednosti (ze které soudy dovozovaly „spontánní vyličení prožitých událostí“) a naopak nepovažovaly za věrohodné odvolání jeho přiznání z důvodu, že neuvěřily tomu, že by stěžovatel byl takovým altruistou, který se přiznal k řízení auta v předmětné době, a to s odkazem na dosavadní způsob života stěžovatele, kdy projevil opakovaně sklony k neplacení výživného. Ústavní soud v návaznosti na tyto skutečnosti, jakož i s přihlédnutím k pochybením policie, která se „nepokusila [...] ani zajistit stopy z vozidla samého či svědky z řad osob, které jí na dvoře pomohly identifikovat pachatele“ přijal závěr, že „nelze připustit možnost, aby ze způsobu obhajoby bylo usuzováno na vinu obviněného za neexistence nebo slabosti jiných usvědčujících důkazů, nebo na ni usuzovat z osobních vlastností nebo jiných charakteristik obviněného“ (srov. bod 20 odůvodnění předmětného nálezu). Z uvedeného je zcela zřejmé, že věc řešená Ústavním soudem byla zcela odlišná od nyní posuzovaného případu, kdy žalobce setrvale uváděl, že byl řidičem vozidla a teprve před vydáním prvostupňového rozhodnutí si vzpomněl, že vozidlo vlastně neřídil. Je zřejmé, že správní orgány považovaly takovou změnu výpovědi za nevěrohodnou, avšak nikoli z důvodů, pro které tak učinily obecné soudy v žalobcem odkazovaném případě. Rovněž je třeba mít na zřeteli, že v nyní projednávaném případě byla rychlost vozidla změřena prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, čímž je oproti situaci, kdy dojde k bezprostřednímu zastavení vozidla, značně limitována možnost získání dalších důkazů. Tímto se rovněž žalobcem odkazované rozhodnutí Ústavního soudu liší od nyní projednávaného případu.
22. Stejně tak ani odkaz žalobce na předmětný rozsudek Krajského soudu v Ostravě ničeho nemění na shora uvedených závěrech. Daný soud v bodu 11 odůvodnění svého rozsudku sice uvedl, že „[p]řiznání žalobce se považuje za věrohodné jenom tehdy, je-li jeho věrohodnost zpravidla prokázána dalšími věrohodnými důkazy, a pokud není odvoláno“. Tato žalobcem z kontextu vytržená věta však nemůže převážet níže citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
23. Krajský soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2021, č. j. 44 A 7/2020–24, který v odůvodnění přílehavě shrnuje judikaturu správních soudů k dané otázce:
- „[S]amotné odvolání doznání samo o sobě nutně nepředurčuje přestupkové řízení k zastavení. Jak dovodila již předválečná judikatura NSS (dále jen „prvorepublikový NSS“) i odvolané doznání obviněného může mít v řízení [disciplinárním] za určitých okolností dostatečnou průkazní sílu a může k němu být hleděno při [disciplinárním] potrestání.“ (srov. rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 31. 5. 1930, č. 5193/30, publikované ve sbírce Bohuslavově A, č. 8650/1930). NSS v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014-54, vysvětlil, že „[p]rávo obviněného změnit výpověď učiněnou u ústního jednání, popř. odvolat doznání, s ohledem na vlastní strategii obrany, vyplývající ze zákazu obviněného nutit k výpovědi a doznání dle § 73 odst. 2 posl. věta zákona o přestupcích [nyní § 82 odst. 2 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky – pozn. zdejšího soudu], však nevylučuje právo správního orgánu a soudu vyhodnotit tento úkon v kontextu s ostatními skutečnostmi a případně jej označit za nevěrohodný (...), pokud odvolání doznání je zcela jednoznačně v rozporu se všemi shromážděnými podklady pro rozhodnutí a vším, co v řízení vyšlo najevo, a je učiněno s velkou časovou prodlevou (...).*

Stěžovatel přitom při odvolání svého doznání neuvádí vlastní skutkový děj, což je sice v souladu se shora uvedeným ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, nicméně věrohodnost takového úkonu je tím opět snížena. Pokud změněné tvrzení stěžovatele soud vyhodnotil za nevěrohodné, zůstává tímto odvoláním doznání nezměněna výpověď stěžovatele u ústního jednání a pak – pokud je v souladu s ostatními důkazy a podklady pro rozhodnutí – z ní lze učinit skutková zjištění, která tvoří závěr o skutkovém stavu pro rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 9. 10. 2007, č. j. 9 As 37/2007-76). V projednávaném případě však jednak doznání nebylo učiněno u ústního jednání a ani v rámci přestupkového řízení a především zde žádné ostatní důkazy a podklady pro rozhodnutí nejsou a celkový kontext ostatních skutečností chybí, neboť rozhodnutí o vině je založeno toliko a pouze na uvedeném doznání, resp. podání vysvětlení.“

24. Se shora citovanými závěry se krajský soud ztotožnil. U doznání, jakož i jeho případného pozdějšího odvolání, jsou správní orgány povinny hodnotit jeho věrohodnost. Žalovaný se k dané otázce vyjádřil na straně 3 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobce svůj obrat v tvrzení – tj. že nakonec neřídil – žádným věrohodným způsobem nedoložil. Dále žalovaný odkázal na další podpůrné důkazy, na jejichž základě je závěr o přestupkové odpovědnosti žalobce dovozen. Krajský soud souhlasí se správními orgány v tom směru, že uvádí-li žalobce až do doby před vydáním rozhodnutí, že vozidlo řídil a ve vyjádření v podkladech pro vydání rozhodnutí změnil své stanovisko, že si vzpomněl, že s určitostí řídit nemohl, je takovéto tvrzení krajně nevěrohodné a jeví se spíše jako účelové.
25. Lze konstatovat, že v běžné situaci, kdy je subjekt obviněn z přestupku, kterého se ve skutečnosti nedopustil, je naprosto přirozenou reakcí obviněného subjektu takovou skutečnost neprodleně uplatnit. Žalobce přitom svou verzi uplatnil po velmi dlouhé době od momentu, kdy byl správním orgánem prvního stupně poprvé ve věci tohoto dopravního přestupku kontaktován. I vzhledem k tomuto načasování se jeví být verze žalobce, dle které ve skutečnosti neřídil, ryze účelová. Možno připomenout, že takovéto závěry jsou souladné s judikaturou Nejvyššího správního soudu, lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016–34, bod 27 odůvodnění; či rozsudek téhož soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013–49, bod 16 odůvodnění, dle nichž „*může o nevěrohodnosti výpovědi obviněného přitom svědčit zejména fakt, že svou verzi událostí neuplatňuje od samého počátku*“. V nyní projednávaném případě dokonce žalobce novou verzi své výpovědi představil až ve vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí. Shora uvedené závěry jsou tím spíše uplatnitelné i v této věci a krajský soud neshledal důvod, pro který by se měl od dané judikaturní linie odklonit.
26. Odkazuje-li žalobce na tvrzenou liknavost správního orgánu prvního stupně, kvůli které se žalobce dokonce musel domoci vydání opatření proti nečinnosti, považuje krajský soud za nutné dané tvrzení žalobce korigovat. Byť lze souhlasit s tím, že jistě mohl správní orgán prvního stupně postupovat v řízení rychleji, nemůže žalobce tímto tvrzením omlouvat zmiňovaný obrat ve svých tvrzeních. Bezpochyby s plynoucím časem dochází k postupnému zapomínání skutečností, a to zvláště u běžně probíhajících situací. Žalobce byl však správním orgánem prvního stupně vyrozuměn o době spáchání přestupku, jakož i podstatných okolnostech případu. Bylo tak v zájmu samotného žalobce, aby v souladu se

zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* ověřil, zda v daném čase a na daném místě vozidlo řídil a aby správní orgán o svých závěrech včas vyrozuměl. Sám žalobce přitom tvrdí, že disponuje záznamy, na základě kterých byl schopen tuto skutečnost ověřit. Nelze proto akceptovat tvrzení žalobce o tom, že si tuto skutečnost uvědomil a správní orgán o ní vyrozuměl až před vydáním samotného rozhodnutí ve věci (nadto při zohlednění běhu promlčecí doby k potenciálnímu projednání přestupku provozovatele vozidla).

27. Rovněž je nutno uvést na pravou míru tvrzení žalobce o nečinnosti správního orgánu prvního stupně. Předpoklady pro přijetí opatření proti nečinnosti v projednávané věci totiž naplněny nebyly. Je sice pravdou, že žalovaný přijal v návaznosti na žádost žalobce dle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu opatření proti nečinnosti, jak ovšem plyne ze správního spisu, následně bylo při komunikaci mezi žalovaným a správním orgánem prvního stupně vyjasněno, že ve skutečnosti k nečinnosti nedošlo a nebyly proto splněny podmínky pro vydání opatření proti nečinnosti, což sám žalovaný ve zprávě správnímu orgánu prvního stupně uznal (viz e-mailová komunikace žalovaného a správního orgánu prvního stupně, jež je součástí spisové dokumentace).
28. Rovněž námitka žalobce, že svá tvrzení revidoval až po založení kvalitnějších fotografií do správního spisu, nepředstavuje důvod, pro který by mělo být přikročeno ke zrušení napadeného rozhodnutí. Posouzení otázky, zda řidič v konkrétním čase a na konkrétním místě byl řidičem vozidla či nikoli, je nezávislé na obsahu správního spisu, neboť koncepce zákona předpokládá, že provozovatel vozidla (stejně jako jeho řidič) si musí být vědom toho, zda vozidlo řídil již na základě údajů uvedených ve výzvě, jejíž náležitosti stanoví § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu. Lze přitom opakovaně poukázat na tvrzení žalobce, dle něhož měl k dispozici záznamy, na jejichž základě byl schopen zjistit, zda vozidlo řídil. Žalobce však nijak neodůvodnil, proč si předmětné záznamy neprošel již dříve a namísto toho opakovaně s jistotou udával, že vozidlo řídil. Ani tato námitka proto není vzhledem ke shora uvedenému důvodná.
29. Důvodnou nemůže být shledána ani námitka, kterou žalobce brojí proti způsobu, kterým správní orgány vyhodnotily tvrzení žalobce obsažená ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 28. 4. 2022. Dle žalobce si správní orgány vybraly jedno ze tří tvrzení, které se jim „hodilo“ (tj. tvrzení o tom, že vozidlo řídil), druhé tvrzení označily za „neprokázané“ (žalobce má patrně na mysli tvrzení, že v místě měření byla umístěna značka s omezením rychlosti na 60 km/h) a třetímu se vůbec nevěnovaly (tj. tvrzení že žalobce je vlastníkem vozidla). Žalobce se touto námitkou patrně snaží vzbudit dojem, že tvrzení o řízení vozidla nemohlo být pravdivé, neboť bylo učiněno na základě nesprávné (resp. nepravdivé) hypotézy, tj. že žalobce je vlastníkem vozidla. Nutno však konstatovat, že za svůj případný chybný úsudek může být odpovědný toliko žalobce. Není úkolem správních orgánů, aby ověřovaly či objasňovaly takové okolnosti tvrzené obviněným z přestupku, které nejsou podstatné pro posouzení věci. Správní orgán prvního stupně nepožadoval ozřejmit, na základě jakých skutečností žalobce dovozuje, že své vozidlo řídil, neboť to nebylo z hlediska zákona relevantní. Pokud tak žalobce *sua sponte* učinil, nebyly správní orgány povinovány se k danému tvrzení vyjadřovat. Nadto je možno uvést, že vlastnictví vozidla nijak neindikuje jeho řidiče. Na základě nepravdivosti tvrzení žalobce o

vlastnictví vozidla nelze mít současně automaticky za nepravdivé i tvrzení, že žalobce vozidlo řídil.

30. Dle § 2 odst. 5 věty druhé zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestního řádu), ve znění pozdějších předpisů, platí, že doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. Pakliže by měla být dovozena analogická aplikace předmětného ustanovení trestního řádu i pro přestupkové řízení, nelze mít za to, že by tvrzení žalobce představovalo jediný důkaz v této věci. Správní orgány zajistily rovněž fotografie, které jsou součástí správního spisu, a které rovněž prokazují totožnost žalobce coby pachatele dotčeného přestupku. Jakkoli lze obecně souhlasit s tím, že hodnocení podobnosti osob zachycených na fotografiích je značně subjektivní záležitostí, správní orgány jsou oprávněny si učinit úsudek o totožnosti osob, aniž by byly povinny obšírně popisovat, na základě jakých rysů tváře podobnost dovozují. Přestože pořízené fotografie nejsou stejně kvalitní jako je např. fotografie z karty řidiče – žalobce, je patrné, že svým vzezřením jsou osoby zachycené na daných fotografiích velmi podobné. Lze proto souhlasit se závěry správních orgánů, dle nichž jsou dány jasné rysy podobnosti těchto osob a že tedy jde o osobu totožnou. Pořízené fotografie, jimiž byl žalobce ztotožněn s řidičem vozidla v rozhodné době, rovněž svědčí ve prospěch závěru, že podklady pro vydání rozhodnutí společně prokazují subjekt přestupku, kterým byl bez důvodných pochybností právě žalobce.
31. Závěrem musí krajský soud odmítnout rovněž námitku, kterou žalobce odkazoval na to, že nebyl správními orgány poučen o povinnosti předkládat pouze pravdivá tvrzení. Povinnost poučení o povinnosti vypovídat pravdivě je zakotvena v § 55 odst. 5 správního řádu, přičemž se vztahuje toliko k důkazu svědecké výpovědi, o které však v projednávaném případě nešlo. Žalobce byl účastníkem přestupkového řízení, přičemž tak nemohl být svědkem, pro kterého je předmětné poučení zákonem určeno (§ 55 odst. 1 *a contrario* správního řádu). Nebylo proto povinností správních orgánů žalobce v daném ohledu poučovat.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

České Budějovice dne 28. února 2023

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.